

16. srpna

... „Kde jsi?“ No, to teda nevím. Kde? Teď momentálně na půdě. Na půdě našeho starého „nového“ domu. Dole na dvoře blbnou dvojčata, brácha a ségra, a dost si to užívají. Děsně se těšili na nový domeček. Ha, ha. Mě se teda nikdo moc neptal a teď se diví, že nejásám. Ale tady na půdě je to docela fajn. Je to takové moje doupě. A tak tady sedím a koušu tužku a píšu deník. To by měla Hanka radost. Jednou nám totiž na schůzce vedoucí Hanka vyprávěla o tom, jak si psala jako malá deník a že ho po letech objevila. Pepa a Chlup a Terča se chechtali, že to by tedy chtěli vidět někoho, kdo by si dneska dobrovolně a rád psal. No tak to byste mě tedy měli vidět. Ale já jsem teď na druhém konci republiky a nikoho tady neznám a nemám, jenom tuhle půdu... Jo a já jsem Honza.

27. srpna

Venku leje. Zase jsem na půdě. Krásně to tu bubnuje na střechu. Skoro jako loni na táboře, když lilo a my jsme s Chlupem leželi ve stanu a povídali si, až jsme z toho usnuli. Nemám si s kým povídat. Nikoho tady neznám. A co taky můžu dělat, když jsou prázdniny a nikde nikdo. Tak jsem zase na půdě. Mamka říkala, že je tam strašně krámů a je celá zabordelená, ale jen co bude mít čas, tak že ji uklidí. V rohu je stará truhla. Taková ta letitá, skoro jako z muzea. A je na ní zámek jak hrom. Ale s domem jsme dostali taky celou krabici různých klíčů, a tak jsem se rozhodl, že zkusím, jestli se nějaký nehodí do zámku. Už jsem jich vyzkoušel alespoň dvacet, když najednou zámek povolil. S napětím jsem ji otevřel a je tam fůra knížek, zaprášených a ošmakaných. A taky ve staré kůži zabalený a olepený DENÍK. Páni, já jsem objevil nějaké staré zápisky, rukou psané. Podle písma by to teda mohl klidně psát kluk nebo holka, stejně starý jako já. Nebo trochu starší. Už tak trochu škrabe, ale přečíst se to dá dobře. Ale kdo to píše, to zatím nevím...

2. října

Venku zase lilo, takže jsem seděl na půdě a hrabal se v truhlách. Zaujaly mě takový nějaký špulky. Chvilí jsem je zkoumal, až jsem přišel na to, že se z nich dá něco vytáhnout. Proti světlu jsem zjistil, že jsou na tom obrázky a na nich nějaký lidi. Šel jsem za tátou a ten se hrozně smál. Říkal: „Jo, ty to už neznáš, ale tohle jsou negativy, na ty se dřív fotilo. Když to všechno

nebylo digitálně.“ Pak jsme si ty fotky prohlíželi, některý modely, co měli ty lidi na sobě, byly fakt dost ujetý. Navíc to vypadalo divně, protože na těch fotkách byly barvy obráceně...

13. února

Ty deníky mě fakt baví. Dneska jsem si četl o tom, jak si ten dotyčný pisatel šel koupit nové kolo. Že prý si na něj šetřil dva roky, fakt síla... Některý slova mi nešly přečíst, ale že měl šílenou radost, jsem poznal i tak. Dokonce se prý zvedl i v noci a šel se do kůlny podívat, jestli tam to kolo je, jestli se mu to jenom nezdálo. Taky mám kolo, dostal jsem ho k vánocům, ale moc na něm nejezdím, ani nevím proč.